

Formanden: Der er nu fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Tinget udtaler, at det intet har imod, at de arbejdsløse samlet henvender sig til Regering og Rigsdag, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Det er nu denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen, hvorom Forhandlingerne drejer sig.

Pürschel: Jeg vil gerne sige om det, der her foreligger fra det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, at han jo ikke paa nogen Maade er Særrepræsentant for de arbejdsløse. Det viser allerede de arbejdsløses Tal sammenlignet med det Stemmetal. Kommunisterne har formaaet at samle her i Landet. Han har intet særligt Kald til her at tale paa de arbejdsløses Vegne, og den Stilling, man tager til det foreliggende Spørgsmaal, har intet at gøre med Velvilje eller Uvilje eller Ligegyldighed over for de arbejdsløse, intet som helst.

Det, der foreligger, er et Forsøg paa fra kommunistisk Side i god Overensstemmelse med den kommunistiske Kogebog at udnytte Utilfredsheden til Fremme af Kommunisternes specielle politiske Formaal. Det staar lige at læse i deres Brugsanvisninger, at saaledes skal man bære sig ad. Man skal søge at udnytte Utilfredsheden, man skal søge at puste til Ilden; man skal skabe stedse mere Utilfredshed og derigennem Bevægelse. Og dette søges udnyttet til de partipolitiske Formaal. Det er altsaa det, der foregaar i Øjeblikket fra Kommunisternes Side.

Til den anden Side er det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen den i dette Ting, der maaske daarligst kan tale om og kræve forfatningsmæssige Garantier. Thi det ærede Medlem har fra denne Talerstol erklæret, at han følte sig ikke bundet af Grundloven. Det blev ved en ubegribelig Svaghed fra Regeringspartiernes Side accepteret af Rigsdagens Præsidium, at noget saadant kunde siges fra denne Talerstol. Man lod sig nøje med en Erklæring, hvis dobbelttungede Dristighed er uden Eksempel i dansk Politik. Men det fandt man sig i, og dette var et Svaghedstegn fra Regeringspartiernes Side over for den samfundsmæssige Fare, som Kommunistpartiet ganske utvivlsomt frembyder, og som det frembyder i Kraft af den Understøttelse, det har udefra, og i Kraft af det Program, det har, hvorefter dette Parti ganske aabent sætter sig til

Maal at erobre Magten i Sæmfundet ved Vold.

Naar man har et saadant Program, da har man efter min Mening ikke noget Krav paa at respekteres som lovligt bestaaende Parti — i Virkeligheden ikke.

Jeg spurgte forleden herfra en kommunistisk Taler, om det var Alvor med dette Program. Det fik jeg ikke noget Svar paa — naturligvis. Noget saadant faar man intet Svar paa. Men er det Alvor med dette Program — de Herrer agiterer jo med det paa Møderne —, maa man ogsaa være paa det rene med, at da frembyder enhver nogenlunde stor Forsamling, ledet af de Herrer, virkelig en Fare for den offentlige Orden. Og det er efter min Mening det eneste værdige Svar fra den Side, som i Øjeblikket har Regeringsmagten, at sige — men saa skal det ogsaa siges med Styrke, og saa skal det fastholdes —: Vi betragter dette Parti som et Parti, der agiterer ikke paa Lovens Grund, men uden for Loven, og derfor betragter vi enhver Forsamling, arrangeret af dette Parti, som en Trusel imod den offentlige Orden. Det er et Standpunkt. Det er et Standpunkt, der ikke er let at tage for Socialdemokratiet i Kraft af Socialdemokratiets Fortid; det er et Standpunkt, som vilde svare til det Ansvar, som Socialdemokratiet i Dag har for Ordenen i Landet, men det har man jo ikke hørt noget rigtigt om, og det er det, jeg længes efter at høre fra Regeringspartierne. Jeg forstaar godt, at det er ikke let.

Vi mindes alle mange Demonstrationer. Jeg skal gaa let hen over Demonstrationerne i 1920, hvor man virkelig med nogen Grund kunde tale om en Fare for den offentlige Fred. Dem skal jeg glide ganske let hen over. Jeg skal kun tale om en Demonstration, som allerede er nævnt af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, den, der fandt Sted her nede paa Ridebanen, og hvor jeg tilfældigt kom til at staa ved Siden af den nu afdøde Borgbjerg; og jeg mindes hans barnlige Glæde — han var jo et stort Barn —, da han blev genkendt af Forsamlingen, og den Jubel, der fyldte hans Ansigt, da de begyndte at raabe hans kære Navn dernede.

Se, det var en helt anden Indstilling over for Demonstrationer end den, som Socialdemokratiet har i Dag, og derfor forstaar jeg godt, at det er vanskeligt for Socialdemokratiet at tage det rigtige Standpunkt. Men jeg synes oprigtig talt, at dette at dække sig bag trafikale Vanskelig-